

IRENE VICENTE

► Pep Cruz i Alba Pujol, en un moment de la representació.

La mort en primera persona

CRÒNICA Alba Pujol s'enfronta, a la Sala Beckett, a la defunció del seu pare

MANUEL PÉREZ I MUÑOZ
BARCELONA

Joan Fuster deia «ens ho recorden a l'obra» que la filosofia és l'art d'agafar «la vaca pels collons». Una cosa semblant és el que fa a la Sala Beckett el director Àlex Rigola amb el tema de la mort. Seguint amb les citacions, l'espectacle agafa el seu allargat títol d'un monòleg de Hamlet: *Aquest país no descobert que no deixa tornar de les seves fronteres cap dels seus viatgers*. En aquest espectacle es representen les transcripcions d'una sèrie de diàlegs i qüestionaris que l'actriu Alba Pujol va compartir amb el seu pare, Josep Pujol Andreu, mentre aquest afrontava el seu últim combat contra el càncer, que se'l va emportar a l'octubre. Un altre Josep, Pep Cruz, posa la veu -veuassa- al desaparegut catedràtic d'Història Econòmica, als seus records, a les seves reflexions sobre la vida a les portes de la mort, a la relació amb la seva filla, a la perspectiva d'un llegat. Invocar la mort per parlar de la vida -ens diuen, també-; no es pot entendre l'una sense l'altra.

Rigola, últimament, cavalca d'encert en encert. Un *striptease* d'artificis connecta les seves últimes peces amb l'essència de l'escenari. Aquí ens el torna a servir despulat: una taula, un ordinador, una pantalla i una planta il·luminada solitària en un racó, la vida sota el focus. L'Alba va vestida d'esquelet, va de mort, però és la supervivent. El Pep no va de

fantasma, i tampoc interpreta. Amb la paraula i la complicitat entre ells n'hi ha prou per construir tot un entramat de reflexions i vivències. Pensaments que es cargolen entre els detalls gens superflus de la mort pràctica i les idees elevades, pròpies o dels convidats. S'invoca Cioran, Gil de Biedma, Lacan, Handke i, el gran descobriment, el doctor Enric Benito, expert en cures paliatives, que a través d'un vídeo imparteix una *masterclass* sobre l'art de la bona mort: el nostre cos sap com fer-ho, la nostra ment, de vegades, no. El tabú de la mort ens retrata com a societat.

INTERPRETAR-SE A SI MATEIXA // Alba Pujol, sense personatge, assumeix el repte majúscul d'interpretar la pèrdua des de la seva veritat personal. Sense més escuts que la seva desbordant empatia, la seva naturalitat sense embuts, s'entrega a una teràpia dirigida, dol en directe. El seu semblant es trenca sense pornografia, perquè quan arriben les llàgrimes el públic ja està atrapat en una mena de funeral catàrtic, un ritual escènic en el qual cada espectador ha connectat amb l'absència dels seus propis morts. Com a mestre de cerimònies a l'ombra, Rigola navega amb ritme i tacte en aquesta complicada llacuna Estígia, que connecta la naturalesa del teatre i la vida. Muntatge senzill en les formes, sí, però enorme en el seu abast humà. ≡

SUBSCRIU-TE A EL PERIÓDICO PER
MENYS D'1€ AL DIA

- ✓ Subscripció anual, de dilluns a diumenge, edició impresa i digital. Sense compromís de permanència.
- ✓ Targeta del Club del Subscriptor El Periódico - Club eP! amb més de 1.000 propostes en oci i cultura.

-40% DTE.

DONA'T D'ALTA A:

subscriptions.elperiodico.cat

O A: **902 14 33 00**

Horari d'atenció als clients a diferents dies i hores d'atenció de 9 a 18h

el Periódico